

la llampuga

L'acompanyant silencios dels navegants a vela, el rebost vital dels naufrags oceànics, viu a l'ombra i recer dels vaixells i dels objectes flotants en mar obert.

En l'antiguitat les llampugues, com els pàmpols, acompanyaven els vaixells Grecs, Micènics, Romans i Fenicis en les seues singladures entre les illes de la Mediterrània Oriental, per això eren tan conegudes i foren plasmades en vasos i mosaics.

Llampuga, lampuga, coriphène, dorado, dolphin fish. En 1758 el zoòleg Linnaeus la va batejar per als científics amb el nom de *Coryphaena hippurus*.

Te el cos allargat, comprimit i alt, de colors entre daurats, platejats, blaus metàl·lics i verds d'absenta als costats que esdevenen grisos en morir.

És una espècie epipelàgica circuntropical, que ocasionalment s'apropa a la costa, açò és, que viu normalment en l'ampla mar dels oceans en la franja tropical i ens ve a visitar quan les aigües son més calentes, a la tardor. Forma part dels xicotets oasis de vida escampats pel desert oceànic tropical. A la nostra costa és peix de temporada de tardor que, com l'agulla, desapareix amb el fred de l'hivern i es pesca amb xarxes i hams.

A les Illes Balears els mariners calen els "capcers", rames d'olivera amarrades a una boia fondejada amb un pedral, per atraure les llampugues, i poder fer el bol amb una xarxa d'encerclament. Els mariners de les barques de bou, en les hores de lleure, mentre s'arrossega, calen els "curris" per la popa i la captura s'afegeix a la part de la "pobrea" a parts iguals entre la tripulació.

Cal haver presenciat la pesca d'una llampuga per creure l'espectacle de la bravura i la resistència, la brega en ser hissada a la coberta que dura fins la mort del peix.

Als concursos de pesca esportiva d'altura, la llampuga és tan important com la tonyina. Hi ha un registre de captura en 2003 d'una llampuga de 22 Kg i 1,5 metres de proa a popa, va ser la peça més important de la Copa del Rey de pesca d'altura celebrat al golf d'Alacant. Formava part de la tripulació Batit Ros.

La Llampuga

Es el acompañante silencioso de los navegantes y la despensa de los naufragos, vive a la sombra de los objetos flotantes del mar abierto.

Las culturas mediterráneas antiguas plasmaban este pez en sus mosaicos y vasos. Tiene el cuerpo alargado, comprimido y alto, de colores entre dorado, plateado, azul metálico y verde absenta los costados, que se tornan gris cuando mueren. Normalmente viven lejos de la costa en aguas de la franja tropical, aunque en otoño, cuando las aguas están calientes, vienen a visitarnos. En invierno, desaparece con el frío. Se pesca con red y con anzuelo.

En las Islas Baleares los marineros atraen las llampugas con una rama de olivo atada a una bolla. Luego las pescan rodeándolas con una red. En las barcas de "bou", se pescan al curri, con cañas por la parte

trasera del barco, y se reparten entre los marineros a partes iguales.

Hay que vivir la pesca de la llampuga para ver el espectáculo que supone su bravura y resistencia, incluso encima de la cubierta del barco, hasta que se muere.

En el concurso de pesca de altura, la llampuga es tan importante como el atún. En el 2003, en el concurso de pesca de la Copa del Rey en Alicante, se pescó una llampuga de 22 Kg y 1.5 m de largo. Batit Ros formaba parte de la tripulación.

Profesor Haddock

[Ver artículo original \(352 lecturas\)](#)